

Espanya és el passat

Una de les certeses de la crisi actual és que resulta difícil trobar a Europa un govern més incompetent i cínic que el Govern central espanyol. L'estil de govern combina una improvisació i manca de criteri constant al costat d'un perfil de frivolitat provinciana –haver endarrerit l'acció de govern per les eleccions andaluses o el caos i opacitat en el tema Bankia varen ser només uns primers indicadors del que està venint després–. Són ja diversos els ridículs internacionals acumulats.

És fals que només hi hagi una única política possible. Les coses es poden fer de maneres diferents. A més d'una acumulació d'errors hi ha un clar biaix ideològic en el Govern central. Alguns exemples: una amnistia fiscal que incentiva el frau i no procura el retorn de capitals; mesures imposi-

El govern que surti de les properes eleccions ha d'organitzar el procés cap a la independència de Catalunya

tives (IRPF, IVA) que castiguen molt preferentment les classes mitjanes i populars, sense incidir en les grans empreses i fortunes; oblit del creixement de l'economia i de gravar les transaccions financeres; construcció d'infraestructures com els nous AVE que se sap seran molt deficitaris; suport al demencial corredor ferroviari central –amb marginació del corredor mediterrani que suposaria un salt de productivitat–; pèrdua de qualitat dels serveis amb retallades que, a més, no compensen el creixement del deute; erosió de l'Estat de benestar (sanitat, educació); incompliment de lleis i acords de finançament; impagaments sistemàtics; etcètera. I la previ-

sió és un augment estructural de l'atur, la pobresa, la marginació, una disminució del pes internacional de l'Estat, i un augment de l'inestabilitat política interna.

La imatge final del Govern central és la d'un grup d'aficionats d'ideologia conservadora no massa intel·ligents que no tenen polítiques definides i que improvisen errors dia sí dia també.

Tota aquesta incompetència es combina sovint, de manera curiosa però lamentablement gens sorprenent, amb un estil d'ignorància pusil·lanime (Rajoy), de convicció erràtica (Guindos) o de coacció fatxenda (Montoro). També es combina amb mentides que pretenen presentar a les autonomies com la causa del dèficit acumulat –quan la major part correspon al Govern central– i amb amenaces de xantatge de no transferir fons per pagar als governs autonòmics que es mostrin “rebels”, malgrat siguin governs dels ciutadans que més paguen a l'Estat pels serveis i les infraestructures que reben. Això sí, alhora s'estableix una recentralització que envaeix competències autonòmiques i obliga els altres a retallar, mentre a l'Administració central li sobren ministeris sencers.

El resultat és un clima de desconfiança i deslleialtat permanents. I les mesures preses són ineficients: disminució de dipòsits bancaris, prima de risc molt alta, bons a deu anys al voltant del 7%, el FMI anunciant recessió per al 2013, mentre a Europa augmenten les veus a favor d'una intervenció mentre això encara sigui possible.

Des de Catalunya sabem de sobres que l'Estat espanyol és refractari a reconèixer el seu pluralisme nacional i lingüístic intern, i que es troba molt allunyat de la cultura federal basada en el respecte igualitari

entre col·lectivitats nacionals que caracteritza altres democràcies. Ideològicament, tant la dreta com l'esquerra espanyoles estan molt endarrerides. Malgrat els anys recents de democràcia i d'integració europea, tant el PP com el PSOE són dos partits nacionalistes molt antiquats, tan en termes liberals com en termes democràtics.

mic, etcètera); o de sentències de tribunals i “defensors del poble” que sembla que viuen encara en ple franquisme, la conclusió més raonable és que, per Catalunya, Espanya ha esdevingut una realitat insostenible. Per Catalunya, Espanya és el passat.

El futur immediat apunta que el president Mas no li tocarà més remei que plantar-se i convocar eleccions anticipades, ja sigui per l'ofegament financer desesperat que pateix, ja sigui per la més que previsible manca d'acord d'un “pacte fiscal” que significués un canvi de model, amb una hisenda pròpia que acabés amb l'escandolós espòli econòmic i fiscal actual que pateix el país.

El Govern català que surti de les properes eleccions no pot ser “un govern més”. Ha de ser el govern que ha de preparar i organitzar el procés cap a la independència de Catalunya. En aquest sentit caldria que fos un govern de coalició entre aquells partits que estan a favor d'aquest objectiu, organitzat internament per assolir-lo. Un govern que pot encapçalar el mateix president Mas. Cal fer bé tot un seguit de coses abans de “proclamar” la independència. Començant per la dimensió internacional, una gestió pròpia de la crisi, reforçar la majoria interna i establir una estratègia solvent. Així, el país passarà de la fase actual de l'independentisme a la fase de la independència. Els elements clau?: majoria social internacionalització del procés,

JORDI BARBA

Després del canvi de model que significà la interpretació del Tribunal Constitucional sobre l'autogovern i el model de finançament (2010); del resultat d'alguns procediments decisius ja viciats d'entrada a la constitució de 1978 (Tribunal Constitucional, Consell de Política Fiscal i Financera, règim local, model autonò-

àmplia, internacionalització del procés, màxim consens entre forces polítiques, un “govern dels millors”, mobilització de la societat civil, i un lideratge polític de prestigi.

No serà un camí fàcil, però és perfectament possible en el context internacional i europeu del segle XXI.●